

Doris Jakobsen
Siumut

Svar på spørgsmål: Er der hjemmel i den gældende lov, når der sker tvangsfjernelser af børn til forældre der mangler en bolig?

27.10.2008
J.nr. /2008

Postboks 260
3900 Nuuk
Oq/tel +299 34 50 00
Fax +299 32 55 05
ilapi@gh.gl
www.nanoq.gl/ilapi

Indledende skal den sene besvarelse beklages.

På grund af konverteringen til Outlook har spørgsmålet ikke været modtaget i departementet på daværende tidspunkt.

Du har i brev af 1. september 2008 og i henhold til § 36 stk. 1 i Landstingets forretningsorden, stillet spørgsmål om der er hjemmel i den gældende lov, når der sker tvangsfjernelser af børn til forældre, der mangler en bolig.

Det skal først præciseres, at der er forskellige former for anbringelser:

1. Anbringelse med samtykke fra forældremyndighedsindehaver
2. Anbringelse uden samtykke fra forældremyndighedsindehaver
3. Privat arrangeret familieplejeanbringelser

I henhold til Landstingsforordning nr. 1 af 15. april 2003 om hjælp til børn og unge kan børn anbringes uden for hjemmet uden samtykke, når barnets sundhed eller udvikling lider alvorlig skade på grund af utilstrækkelig omsorg for eller behandling af barnet, vold eller andre alvorlige indgreb, misbrugsproblemer, kriminel adfærd eller andre svære sociale vanskeligheder hos barnet, jf. § 10 i landstingsforordning nr. 1 af 15. april 2003 om hjælp til børn og unge.

Der sker kun anbringelse uden samtykke, når en af ovennævnte årsager er til stede. At forældre også mangler en bolig vil gøre det endnu vanskeligere for dem at drage omsorg for barnet, men det vil næppe være eneste indikator for en anbringelse uden samtykke.

Kommunerne har pligt til at indberette anbringelser til Landsstyret. Landsstyret skal oplyse, at der blandt indberetninger ikke forefindes anbringelser uden samtykke pga. boligmangel. Til slut skal nævnes, at langt de fleste anbringelser sker med samtykke fra forældremyndighedsindehaverne, det vil sige i samarbejde mellem kommunen og forældrene.

Med venlig hilsen

Arkalo Abelsen